65ste Jaargang No. 5316 DAGBLAD Dinsdag 13 Januari 1948

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao. Hoofdredacteur Ad. Versnev. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao, Nederlandse Credietbank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

Joden zijn gereed voor de bestuurstaak in Palestina

Van Mook installeert voorlopige Federale Raad voor Indonesie

Gandhi vast weder

JOODSE VOORBEREIDINGEN. GEREED.

Een zegsman van het Joodse agentschap zeide op een persconferentie, dat de vorming van 15 ministeries van de voorlopige Joodse Staat in Palestina met een waarschijnlijke begroting van ongeveer vijftig millioen dollars per jaar tegen het einde van deze maand gereed zal zijn. De voorlopige regering is ontworpen door het politieke comité van het agentschap en leden van Vaad Leumi, de Raad der Joden in Palestina. Veiligheidsmaatregelen met inbegrip van de vorming van een leger zijn niet ontworpen, want dat is een quaestie van de Hagana en zal later onder de regering gaan vallen. De strijd van de laatste zes weken heeft het maken der plannen op geen enkele wijze tegengehouden.

Men zal de Uno vragen machtiging te verlenen tot de vorming van een Joods leger, het te bewapenen en financiële hulp ervoor te krijgen. Hij suggereerde, dat de Uno er bij de leden-landen zou opaan dringen wapens aan de Joden te verschaffen en aan iedere andere groep, die het verdelingsplan zoekt uit te voeren. Men zou tevens een verbod van het verkopen van wapens aan groepen, die tegen de verdeling zijn, moeten stellen. Het is absoluut van vitaal belang, aldus Shertok, de voorzitter van het politiek comité, dat er krachtige maatregelen op tijd genomen worden om de stappen tegen te gaan, die nu genomen worden om de plannen van de Uno te saboteren door middel van militair geweld. Wij geloven er vast in, dat de Uno ons kan bijstaan met een internationale strijdmacht en ons de noodzakelijke bijstand kan geven om ons in staat te stellen onszelf te verdedigen.

Reeds geheel klaar zijn de plannen voor de ministeries van Buitenlandse Zaken, Binnenlandse Zaken, Landbouw, Opvoeding, Gezondheid, Arbeid, Openbare Werken en Bestuur der districten. De naam en de hoofdstad van de Joodse Staat wordt nog steeds besproken. De hoofdstad is echter zeker niet Jerusalem en waarschijnlijk ook niet Tel Aviv. De plannen voor de Joodse Staat zijn tot in de kleinste bijzonderheden uitgewerkt, zelfs is het aantal kamers en schrijfmachines aangegeven. De zegsman zeide, dat reeds een aantal Arabieren hun bereidheid hebben aangeboden om hun diensten in de Joodse Staat voort te zetten en ook een aantal Britse burgerlijke ambtenaren voelen er voor om te blijven werken in de Joodse Staat. De grondwet van de nieuwe Staat is opgesteld door een bijzonder comité, maar de uiteindelijke opstelling en de aanvaarding is het werk van de constituerende vergadering, die gekozen zal worden nadat de Britten zich hebben teruggetrokken en in overeenstemming met de resolutie van de Uno aangaande de verdeling.

RUSLAND OVER FRANCO.

De Russische radiocommentator V. Linetsky zeide, dat Spanje heel goed past in de plannen van het Amerikaanse imperialisme ten aanzien van de Middellandse Zee. Hij zeide, dat de Verenigde Staten trachten de regering van Franco te behouden en dat Franco als tegenpraestatie het Amerikaanse kapitaal helpt invloed te krijgen in Spanje en de uitbreiding van de Amerikaanse militaire strategische positie tussen Gibraltar en Port Said bevordert. Linetsky beweerde, dat Marshall, Bevin en Bidault gedurende de Londense conferentie over Spanje spraken en besloten, dat Spanje niet uitgesloten zou worden van het zogenaamde gezamenlijke economische systeem van Europa. De commentator gaf als zijn zienswijze, dat ondanks het terugtrekken der ambassadeurs uit Madrid de betrekkingen tussen Franco-Spanje en de Verenigde Staten nooit onderbroken zijn geweest. Integendeel werden zij gestadig uitgebreid. Franco is bereid heel Spanje te verkopen aan de Noordamerikaanse monopolisten in ruil voor een manier om uit zijn doodgelopen regeringssysteem te komen.

FRANKRIJK WAARSCHUWT.

Frankrijk waarschuwde de Verenigde Staten en Engeland, dat het nieuwe economische regiem in de samengesmolten zones tegenmaatregelen kan uitlokken van de Russen, die het viermogendheden-bestuur van Duitsland in gevaar zou kunnen brengen. Beambten zeiden, dat er nieuwe opdrachten aan de Franse gezanten te Washington en Londen gezonden zijn om de protesten te hernieuwen tegen de veranderingen in het bestuur van de gecombineerde bezettingsgebieden. In Franse kringen legde men er de nadruk op, dat het Engels-Amerikaanse project boven de zuiver interne hervorming van het economisch bestuur uitgaat en men drukte de wens uit over de mogelijke gevolgen in de rest van het Rijk. Ondanks de weigering van de Franse autoriteiten de berichten ernstig te nemen zouden de Russen kunnen breken met de Geallieerde toezichtsraad door de andere mogendheden te vragen Berlijn te verlaten. Beambten zien de mogelijkheid, dat de Russen een dergelijk bestuur ook in hun gebied zullen vestigen en dat zij de verdeling van Duitsland scherper zullen doorvoeren en alle pogingen tot hereniging zullen beletten.

POLITIEKE RIJPHEID.

President Peron, een der leiders van de militaire revolutie van 1943, verklaarde, dat Argentinië zich spoedig de politieke rijpheid moet eigen maken. Dit betekent, zoals hij uitlegde, dat de gewapende revolutie tegen het wettelijk gezag moet ophouden. Zijn uniform dragend van Brigadier-generaal overhandigde Peron in een plechtigheid op het oorlogsministerie de sabels aan negen nieuwe brigadier-generaals. In zijn toespraak verklaarde hij, dat zij tezamen de hoop zullen kunnen werkelijkheid maken, dat Argentinië een grote vooruitstrevende Staat moge worden, die zich bevindt in de voorhoede der beschaafde wereld. Wij moeten ons spoedig politieke rijpheid zien te verwerven zoals de andere democratiën. Daarmede zal dan tevens een einde komen aan de ongelukkige noodzakelijkheid, dat de strijdkrachten — al is het maar tijdelijk tussen beide moeten komen in de leiding van het land.

ITALIE VRAAGT MANDATEN.

Een zegsman van het Italiaanse ministerie van Buitenlandse Zaken zeide, dat de regering een memorandum gezonden had aan de raad der plaatsvervangend ministers van Buitenlandse Zaken in Londen om te vragen voor het mandaat over de vroegere Italiaanse kolonie Somaliland. Een dergelijke stap is ook genomen in het geval van Eritrea en zal nog genomen worden ten aanzien van Libyë. Het verzoek werd naar Londen gestuurd na de aankomst in Somaliland van een viermogendheden-commissie om de quaestie van de vroegere Italiaanse kolonie te bestuderen.

DE STAKINGSQUAESTIE IN ITALIE.

Daar de staking van de bank-employé's reeds dertien dagen duurt en er aanwijzingen zijn, dat de staking zich over het gehele land gaat uitbreiden, confereerden gisteren DeGasperi met zijn Minister van Arbeid, Amintore Fanfani. Op het eind der conferentie zeide Fanfani: „Wij zullen een andere conferentie beleggen met vertegenwoordigers van de bankemployé's en bankeigenaars, in een poging om de staking te doen eindigen."

De ambtenaren der belastingskantoren, een afdeling van de Italiaanse Algemene Arbeiders Confederatie, zullen uit sympathie voor de bankemployé's ook in staking gaan.

ECONOMISCHE RECONSTRUCTIE.

Het Ministerie van Industrie te Praag zegt, dat Tsjechoslowakije de gereedschappen produceert voor het bouwen van een krachtstation in Polen.

Het gebouw zal te Auschwitz gevestigd worden, alwaar de Duitsers de beruchte concentratie kamp hadden. Polen zal voor de gereedschappen betalen in electrische stroom. Dit valt onder de termen van het recente verdrag omtrent economische cooperatie.

Het Fatherland Front van Bulgarije zegt, dat Bulgarije zich zal verenigen met Roemenië en Joegoslavië in het bouwen van een hydro-electische fabriek op de Donau. Het water van de Donau zal tegelijkertijd ook gebruikt worden voor besproeiing.

BRITSE MINISTERIES WIL INFORMATIES.

Een zegsman van het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Londen, deelt mede, dat Engeland een beroep gedaan heeft op de regering van Syrië, om inlichtingen te verschaffen aangaande de Arabische invasie van Palestina, die Vrijdag jl. heeft plaats gehad.

Diplomatieke vertegenwoordigers en regerings leiders geven hun inzichten omtrent de invasie der Arabieren en de bezorgdheid hieromtrent van Engeland. Zij vragen om een actie in het leven te roepen, teneinde te voorkomen dat de toestanden in het Heilig Land niet verergen.

CONDOR REDT HET LEVEN VAN OPZICHTER.

Een avondblad in Moskou schrijft, dat het leven van een opzichter van een dierentuin, gered is geworden door het optreden van een Condor. De opzichter was doende de cel van een Adelaar schoon te maken, toen deze vogel hem aanviel.

In zijn nood rende hij naar de cel van een Condor, die meteen de aanval inzette op de Adelaar, die daarna moest terugtrekken.

ONDERDRUKKING EN VERZET.

Het is altijd prettig, iets goeds te kunnen schrijven over uitgaven van de Nederlandse boekhandel.

Het is trouwens niet de eerste keer, dat wij in onze redactionele kolommen melding maakten van het prachtig uit 44 delen bestaand standaardwerk „Onderdrukking en Verzet" van **van Loshum Slaterus** en **J. M. Meulenhoff**. En wanneer wij spreken van een standaard werk, dan zeggen wij niets te veel, want deze uitgave gaat dieper dan de blote vermelding der feiten in die voor de wereld zo veel bewogen jaren. De vierde aflevering behandelt wel het meest dramatische van de oorlog, nl. het repatriëren van H. M. de Koningin, het bombardement van Rotterdam en de capitulatie van Nederland.

De meeste suggestieve foto's zijn nieuw voor ons; zo zien we een Nederlands officier de capitulatie aanbieden van Rotterdam, in de brand geschoten Statendam in de Rotterdamse haven, de verwoestingen in de brandende Maasstad.

Interessant is de geschiedenis bij de brug van Buggenum.

Ook Sjarifoedin was niet optimistisch, maar had toch nog wel enige hoop.

Een officieel Russisch orgaan in Berlijn beschuldigt Amerika en Engeland dat zij een permanente splitsing in Duitsland wensen.

Een artikel in het Sovjet militaire nieuwsblad „Taegliche Rundschau" viel de oprichting aan van een Duitse economische administratie voor de Britse en Amerikaanse zones. Deze administratie is verleden week te Frankfurt gevestigd. In werkelijkheid vertegenwoordigt dit de constructie van een „onechte Duitse regering" en de vestiging van een afzonderlijke staat van West-Duitsland, wat tegenstrijdig is met de overeenkomst van Potsdam.

het nieuws van vandaag

De Joden in Palestina zijn voor het grootste gedeelte klaar met hun maatregelen ter stichting van de Joodse Staat. Ministeries zijn ontworpen, een grondwet ligt klaar en het gehele regeringsapparaat is tot in de kleinste bijzonderheden uitgewerkt. Terzelfder tijd dat dit bekend wordt, sprak in de Veiligheidsraad de Joodse leider van het politiek comité om de steun van de Uno te vragen ter doorvoering van de verdeling. De Joden willen wapenen en geld en een verbod van het verienen van steun aan de Arabieren. Met energie zijn de Joden aan het werk geslagen. Ondanks de voortdurende gevechten in het Heilig Land hebben zij doorgewerkt aan hun plannen om zo spoedig mogelijk de Joodse Staat te doen functionneren. De Arabieren hebben nog niets gedaan en ze schijnen ook niet van plan te zijn iets te doen. Ze verklaarden zich tegen de verdeling en nemen dus ook geen maatregelen om er aan mede te doen. Integendeel de Arabieren zullen, zodra de Engelsen Palestina verlaten hebben, eerst goed beginnen om op alle mogelijke wijzen te saboteren.

In Indonesië installeerde luitenant-gouverneur Hubertus van Mook de voorlopige Federale Raad voor Indonesië. De Raad heeft tot taak een grondwet voor te bereiden voor een voorlopige federale regering. Dit zal geschieden in overleg met de luitenant-gouverneur. De installatie van de Raad had plaats in het voormalige gebouw van de Volksraad te Batavia en werd o.a. bijgewoond door de minister van Wederopbouw L. Neher, jonkheer H. van Vredenburch, vice-admiraal Pinke en luitenant-generaal Spoor. De gehele plechtigheid duurde slechts 25 minuten. Van Mook hield de openingsrede en werd beantwoord door professor Hoessein Djajadin Ingrat. Het is niet te laat, aldus Van Mook, om de handen ineen te slaan om de gevaren van buiten tegen te gaan. Er is echter geen tijd te verliezen door het spelen van onvruchtbare politiek. Van Mook betreurde het, dat niet geheel Indonesië aanwezig was, maar dat moet de Raad niet weerhouden het ontwerp op te stellen voor een nieuwe centrale organisatie.

In de Verenigde Staten verzetten de Republikeinen zich tegen de begrotingsvoorstellen van Truman. Deze begrotingsbehandeling en het steunverleningsprogramma voor Europa staan maar al te veel in het teken van de aanstaande presidentsverkiezing. Wij geloven, dat de Democraten het echter niet slecht zullen maken met deze verkiezing. De Republikeinen gaan na hun overwinning, waarbij zij de meerderheid in het Congres kregen, hard achteruit. Een onzekere factor blijft echter de partij van Wallace die slechts afbreuk zal doen aan de Democraten, wat een voordeel is voor de Republikeinen.

Recht tot het Hart

Een buiten de mens gelegen beginsel voor zijn handelen, dat de mens brengt tot wat goed voor hem is, is God. Die ons onderricht door Zijn Wet en ons helpt door Zijn genade.

Thomas van Aquino.

De Communisten in Italie roeren zich

De Italianen vrezen, dat de communisten uiteindelijk over zullen gaan tot een revolutie, gelijk aan de opstand der linkse guerrillas in Griekenland. De spanning heeft zijn toppunt bereikt gedurende de Italiaanse communistische conferentie, die deze week te Milaan is gehouden. Deze conferentie is bijgewoond door vertegenwoordigers van bijna alle landen, die ressorteren onder het communistisch internationaal bureau, de Kominform.

Bijna alle anti-communistische Italiaanse nieuwsbladen schrijven, dat de conferentie als dekking diende voor een bijeenkomst van de Kominform. Er zijn aanduidingen, dat de communistische leiders besloten hebben een „koude oorlog" te gaan voeren tegen het Westen.

Buitenlandse waarnemers delen de mening, dat de uiterst linkse partij in Italië niet aan de opstand zal mededoen, doch zal trachten op eerlijke wijze en met legale middelen, de verkiezingen in April te winnen. In April zal men stemmen voor het eerste nieuwe republikeinse parlement.

Palmiro Togliati, de Italiaanse communisten leider, heeft verklaard, dat dit de doelstelling is van zijn partij. In een recente rede, heeft Togliati echter die personen gewaarschuwd, welke hij als „reactionaire aanhitsers" aanduidt.

Hij heeft gezegd, dat de Italiaanse linksen ondersteund worden door 10.000 jongelingen, die geleerd hebben met wapens om te gaan en die in staat zijn dit te doen, indien zulks noodzakelijk mocht zijn.

De Italiaanse communisten hebben op het congres van Milaan te kennen gegeven, dat zij pogingen zullen doen om de regering van de Gasperi omver te werpen, alsmede de zijn plannen tot het oprichten van een „Nationaal democratische front" te verijdelen.

De vergadering, die te Milaan is gehouden, heeft veroorzaakt, dat de geruchten de ronde doen, volgens welke de Kominform nu plannen beraamt voor een gezamenlijke staking over Frankrijk en Italië. Dergelijke geruchten deden reeds gedurende de afgelopen weken de ronde, toen over het gehele land gestaakt werd.

Bevreesd volgen de Italianen de verwikkelingen in Griekenland, alwaar de communisten onder Markos Vafiades, een soort vrije Griekse communistische regering hebben uitgeroepen, die energiek de Griekse troepen bestrijdt. De verwikkelingen in Italië, die gedurende de laatste weken plaats vinden, wekken bezorgdheid in de harten der Italianen, die menen dat dergelijke voorvallen ook in Italië kunnen plaats vinden.

De Italiaanse communistische partij telt momenteel 2252716 leden. Dit is het grootste aantal na Rusland.

Het rechtsgezinde Franse nieuwsblad „L'Intransigeant" schrijft, dat de leiders van de Kominform gisteren in Parijs besloten hebben met de hulp van Joegoslavië in het Noorden van Italië een „onafhankelijke republiek" op te richten.

Het blad schrijft, dat het oorspronkelijk plan was, om de opstand onmiddellijk te laten overslaan naar het Zuiden, doch nu Noordamerikaanse hulp verkregen wordt, hebben de uiterste linksen besloten hun campagne op te geven.

Gedurende de afgelopen week hebben deze communisten geschreeuwd tegen de tijdelijke hulpverlening, alsmede tegen het Marshallplan, het zenden van mariniers voor de Noordamerikaanse vloot in de Middellandse zee, de buitenlandse politiek van de Gasperri en het Vaticaan.

Als tegenaanval op de communistische campagne heeft de regering van de Gasperi verklaard, dat er een nationale inschrijving zal plaats vinden voor hulpverlening gedurende de winter aan de werklozen. Tegelijkertijd waarschuwt de regering de secretaris van de „Arbeiders Confederatie, Guiseppe di Vittorio, dat de regering geen stakingen noch demonstraties meer zal dulden.

Ook bericht de regering, dat er nog 30.000 soldaten op de been zullen worden gehouden, tot na de komende verkiezingen. Hiertegen hebben de linksen protest geuit en enige soldaten hebben zelfs gedemonstreerd.

De Minister van de Buitenlandse Handel, Cesare Merzagora, heeft een verklaring afgelegd, volgens welk de importen en de exporten gedurende 1947, twee maal zoveel zijn dan die van 1946.

De Gasperi bedankt de Verenigde Staten, die aan Italië 800.000 ton scheepsruimte heeft afgestaan voor de wederopbouw van het land. Hiermede is de Italiaanse handels vloot tot een totale tonnage gekomen van 2 millioen ton, wat ongeveer 60% is van het vooroorlogs peil.

Land van Honger en Corruptie

Tom Driberg, Labour-lid van het Britse Lagerhuis, heeft onlangs een reis door Duitsland gemaakt en zijn eerste schokkende indrukken van Keulen, Britse zone, Berlijn saamgevat in de volgende beschouwing, die in 'De Groene' gepubliceerd werd.

Wij reden van Frankrijk naar Duitsland via België. De tegenstelling tussen Brussel, met z'n schetterende glans en z'n geparfumeerde weelde, en de eerste Duitse stad waar je toeft, Keulen is schrijnend. Het geeft je een schok, meer dan twee jaar na het einde van de oorlog straten aan te treffen, die wel schoon-geruimd zijn en gerepareerd, maar niettemin kilometers achtereen nog omzoomd met puin en steenbonken, waarin slechts hier en daar 'n paar man lauwtjes bezig zijn met hun houwelen.

Eensklaps een opvlamming van leven. Een militaire vrachtauto zwierde 'n paar hoeken om en stopte, onmiskenbaar met 'n bedoeling, aan de stille Zuidzijde van het Domplein. Er zaten 'n stuk of tien Noorse soldaten in. Nauwelijks stond hij stil of de straat wemelde van de kinderen — jongens van 10 tot 12 jaar, en ook oudere. De meesten hadden geen schoenen en zagen er goor uit; sommigen hadden open wonden, anderen littekens, net als gangsters; allen hadden de harde onverschillige blik van zoveel Pro Juventute-klantjes. Ze kwamen nergens vandaan, uit het puin, uit de gapende gevels van wat eens winkels waren geweest. Ze stortten zich op de wagen en begonnen terstond vinnig te pingelen met de soldaten die er af sprongen. Dat waren vlotte klanten. Ik zag er een 'n dikke plak chocola geven in ruil voor 'n stel voddige ansichten van Keulen. Maar één van de Noren had blijkbaar stoerder spul te bieden, in dikke pakken; hij verdween achter 'n berg puin met de enige volwassen speculant die erbij was — een gedrongen kaalkop met 'n sluw gezicht.

Al heel gauw waren de sigaretten en de vulpennen fototoestellen aan nieuwe eigenaars overgedaan. De chauffeur zette de motor aan. De soldaten riepen ongeduldig naar hun verdwenen kameraad; hij repte zich naar de wagen, hij en de sluwe dikkerd — de soldaat in z'n sas, de dikkerd loerend naar links en naar rechts toen hij verder wandelde met z'n pakketten; een van de jongens hielp hem dragen.

De auto reed naar de Westzijde van de Dom. Weer sprongen de soldaten eruit en ze begonnen elkaar te fotograferen met hun nieuwe camera's, op de treden, onder de gekwelde blikken van de verminkte stenen heiligen. Het was nog altijd hetzelfde schouwspel van twee jaar geleden. En — niet als toen — men kan nu nog geen avond in Duitsland vertoeven zonder te horen, dat een pakje sigaretten van 20 stuks $2\frac{1}{2}$ pond sterling waard is, en een pond koffie 10 pond. De hele economie is er nog staat-gek. De eerste vond kostte m'n diner in een „mess" voor doorreizende officieren drie stuiver — maar de kelner rekende op een fooi van twee of drie sigaretten.

Hoe later op de dag, des te somberder wordt dit bizargekartelde stadsrestant. In elke schaduw loeren dunne schimmen en kampen je aan voor Zigaretten. De weinige lantaarns belichten alleen maar méér ruïnes, méér misère.

Ik liep naar het enorme centraal station, en de brede trap af. Het was middernacht en er waren maar enkele matte lichten; maar daar beneden was het even stampvol als de straten overdag leeg waren geweest: een warme golf muf-zoete geur van mensenlijven en kleren sloeg je tegemoet. Elke nacht slapen zowat duizend mensen daar beneden in dat station.

Een van die duizend was m'n gids — oud-soldaat, 25 jaar, gewond in de oorlog. Zijn familie — dood. Zijn huis stond in Polen; hij is een van de honderdduizenden Duitsers die naar het Westen zijn gedeporteerd. Op een hoek van de stationtrap heeft hij nu al vier maanden geslapen. Bij dag zwerft hij maar zowat rond, aan de rand van de zwarte markt, en haalt een bon voor 'n bord dunne soep en 'n homp brood. Hij heeft geen werk en hij heeft opgehouden erop te hopen. Hij is een geschoold wever. Engeland laat hem niet toe, want hij is Duitser en kan dus niet gelden als „displaced person".

Het was een vreemde sensatie, vijftig meter verder een deftig hotel binnen te lopen, dat gereserveerd is voor zakenlieden uit het buitenland.

Ik wil niet beweren, dat Keulen typerend is voor heel Duitsland. Ik wil ook niet beweren, dat er niets gedaan wordt aan de wederopbouw. Maar er zal heel wat moeten gebeuren eer een ironische glinstering verdwijnt uit de ogen van mijn gids, de glinstering toen hij mij een flardig papier liet zien — een fikse, royale bonnenlijst uit de nazie-tijd. Ik had maar één antwoord — ik wees op de ruïnes om ons heen.

Hij snapte het best. Duitsers zijn in menig opzicht intelligente lieden.

De Rusnen — zo zeide mij een Amerikaanse intellectueel op m'n eerste avond in Berlijn — de Russen zijn geen Aziaten. Het zijn Amerikanen uit het Midden-Westen.

Die vlotte vergelijking gaat oppervlakkig bezien wel op; geloof in de onfeilbaarheid van een geschrift, 'n zeker soort preuts Puritanisme, argwanende vijandigheid jegens over-intellectuele vreemdelingen — dat alles lijkt even kentekenend voor de Sovjet-burgers die men in Berlijn pleegt te ontmoeten als voor de plattelander uit Indiana. Maar het woord „Aziatisch" is niettemin voortdurend op de lippen van Duitsers van alle klassen, en op die van hun Westerse beheerders; in Berlijn, met de Russen op 'n paar meter afstand, hoor je meer fel anti-Russische praat dan in Detriot of Eastbourne.

Eén gevolg van die houding — en de Russen doen maar weinig om deze te temperen — is, dat Britse ambtenaren, die echt willen proberen de relaties met de Russen te verbeteren ontmoedigd raken en zelfs doodsbenauwd worden, dat men hen van rode sympathieën zal verdenken. Ambtenaren van de Britse contrôlecommissie, die hier tegenop willen roeien, worden woedend als de Intelligence hen dan plompverloren tot amateurspionnen wil maken; zij verzoekt hun, uitvoerige formulieren in te vullen met de allerpersoonlijkste gegevens omtrent alle Russen die zij kennen...

Het „hongerende Duitse volk" is geen mythe, uitgevonden door half-zachte lieden. Ik ben op bezoek geweest bij arbeiders en middenstanders, die ik persoonlijk ken en heb hun jammerlijkschrale rantsoenen gezien — 15 cm. dun grof brood (voor drie dagen), een kluitje boter ter grootte van een appeltje (het hele boter- en vetrantsoen voor tien dagen), een lapje vlees, dat nog niet de helft van een vleesschotel zou zijn in een Britse officiers-mess (tien dagen).

E vriend van me at een peer, terwijl we in onze wagen door Berlijn reden, en hij gooide het klokhuis naar buiten; een keurig-geklede vrouw raapte het op, stopte het in haar tas en repte zich weg. Kinderen met Engelse ziekte en O-benen, oude mensen met akelig-dunne ledematen bezeren voortdurend het oog en het geweten.

Het is waar, dat de toestand op het land minder erg is. En het is waar, dat het Duitse bestuur, onder Britse contrôle er niet in geslaagd is de boeren te dwingen tot het afgeven van hun producten (tegen marken, waar ze niets aan hebben). Maar hoeveel voedsel er ook verstopt moge zijn in schuren en kasten en op vlieringen, het lijkt wel zeker, dat vele duizenden Duitsers deze winter aan ondervoeding en de daarmee samenhangende ziekten zullen sterven — of pijnlijke hongermarsen op touw zullen zetten, die de invloed van de pro-gealliëerde sociaal-democraten nog meer zullen doen afnemen.

Dit alles zou nog te dragen zijn, als zij maar hoop hadden en een helderder kijk op hun toekomst. Hun kwalen zijn evenzeer psychologisch als economisch. Onderwijs en her-opvoeding, in de breedste zin van het woord, is in wezen het meest-nodige. Wat dáárvoor wordt uitgegeven is nuttig besteed geld.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „Mrs. Parkington" 7 en 9.15 pm

ROXY: „Badman's territory" 7 en 9 pm.

CINELANDIA: „The Scarlet Horseman" 8 uur.

CULTUUR CENTRUM: Tentoonstelling Amerikaanse schilderkunst; dagelijks 4.30 tot 7 uur en Zondag 10.30 — 12 uur am.

WIT GELE KRUIS: De dienst van wijkverpleging wordt tot en met 18 Januari as. waargenomen door Zuster Langemeyer, Pasanggrahan, telefoon 1227.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 16 Januari as. worden waargenomen door: Botica Wilhelmina (Punda), Hendrikplein 7, telefoon 2380 en door Botica Central (Otrabanda), Bredestraat 45, tel. 2281.

CUROM:

Dinsdag: 18.30 Uitzending voor de kleintjes (N); 18.50 Dinermuziek; 19.20 Uitzending in het Papiament; 19.35 Operamuziek; 20 Nieuws; 20.15 Gev. operette muziek; 20.45 Tropical Soul; 21.30 De wereld schrijft; 21.35 Metropole-programma; 21.55 Het voornaamste nieuws.

Woensdag: 12 Programma-overzicht; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuws; 12.45 15 minuten met Frank Sinatra.

SPORT

CURAÇAO IN DE PERS VAN COSTA RICA.

Ons werden enige knipsels toegezonden uit kranten van Costa Rica, die duidelijk laten zien dat men aldaar veel belangstelling heeft voor het komend voetbal-tournooi op Curaçao.

In een buitengewone vergadering van de voetbal-federatie werd besloten de club O.F.C., die in de kampioenswedstrijden zulke mooie resultaten wist te behalen, in sterke combinatie naar het mooie eiland Curaçao te zenden, als antwoord op de beleefde uitnodiging van het Bestuur van de C.V.B. aldaar.

Het is een mooie gelegenheid, aldus het blad, om te zien in hoeverre onze voetbaltechniek sneller en effectiever is dan die op de Antillen beoefend wordt.

Het wordt een soort bliksemtournooi, daar het gehele verblijf op het schone eiland, maar 12 dagen duren zal, en in die korte tijd 4 wedstrijden gespeeld moeten worden. Onze spelers zullen op de Zaterdagen en Zondagen in het strijdperk optreden, en verder door de week kunnen uitrusten.

Nadat de Voetbalbond van Costa Rica het contract met de Curaçaose C.V.B. bestudeerd had en het project had goedgekeurd, werd besloten om een versterkt elftal te sturen, dat echter geen uitgezocht nationaal elftal is. In overleg met de trainer Dr. H. Bolaños Ulloa, is het navolgende elftal met de nodige reserves samengesteld:

Edy Cortez
(Cholo Rodriquez)
Edgar Silva Chale Silva
Sig. Alvarado
Pablo Calvo Paco Quiroz
Rodrigo Duran E. Garcia Chalo
Fernandez Neco Varela Walker
Rodriquez.

Reserves: E. Quieros, M. Romero, R. Campos.

Eerste ploeg van 18 man komt Woensdagavond per K.L.M.; de rest komt Zaterdagavond, eveneens per K.L.M.

Toegangskaarten voor de vier wedstrijden tegen Costa Rica vanaf heden verkrijgbaar bij Bata, Madurostraat en De Jonghs Sporthuis, Otrabanda.

SURINAME

DE SURINAAMSE STATENDELEGATIE EN J.P.F.

Meer dan 150 JPF'ers werden Zaterdagavond door de late komst van de KLM-vogel teleurgesteld: tot bij elven hadden ze nog in de Club gewacht in de zoete hoop de heren er te kunnen ontmoeten. Het Bestuur trok naar Hato, alwaar vele landgenoten eveneens ter begroeting aanwezig bleken te zijn. Namens de Gouverneur was de Kapitein-Adjudant eveneens aanwezig, terwijl de heer E. Jonckheer, Voorzitter der Dem. Partij de heren ook welkom kwam heten en ze namens de KLM door de Heer Van den Arend begroet werden. De doaneformaliteiten waren spoedig achter de rug, waarna de Delegatie met het JPF-Bestuur nog een uurtje gezellig bleef napraten, waarbij de heer D. Findlay, vertegenwoordiger der Sur. Pers en de heer J. Drielsma, Adviseur der Regering, mede aanzaten.

De volgende morgen werden de heren door ons voor een kort uitstapje meegenomen, waarbij zowel Surinamedorp als de JPF-Club werd bezocht. Toen de heren merkten, hoe groot de teleurstelling de vorige avond was geweest, beloofden ze het uiterste te zullen betrachten om op de terugreis een dag of twee onze gast te zijn, teneinde de leden een en ander van de reis te vertellen.

Naar onze mening vormt de Delegatie een hechte eenheid. Er heerst onder de leden een prettige geest, terwijl ze blijk geven van een besliste overeenstemming voor wat betreft de grote lijnen. Van het Statencollege werd een schriftelijke opdracht meegekregen, die evenwel slechts op de hoofdpunten bindend is. Deze omvatten vooral de wens te komen tot zelfstandig bestuur in Suriname en al die veranderingen, die hiervoor nodig zijn. De leden hielden verschillende vergaderingen in Suriname, alwaar ze „summier — een programma opstelden, dat het Statencollege werd voorgelegd, terwijl de Voorzitters der Politieke partijen dit met hun partijleden bespraken. We mogen dus wel zeggen, dat de kiezers — ook de toekomstige nieuwe — op de hoogte zijn van het belangrijkste en daarmee accoord kunnen gaan.

Een der punten op het programma is het aanstellen van Vertegenwoordigers, zowel in Nederland (wat reeds is geschied), als in de Indische Federatieve Unie en de Nederlandse Antillen. Teneinde de samenwerking met de Surinaamse verenigingen buiten Suriname te accentueren, werd de Secretaris van het Federatief Bestuur dier organisaties Mr. Ezechiels, Advocaat te Amsterdam, aangesteld als Secretaris der Delegatie.

Namens de Surinaamse gemeenschap in het Gebiedsdeel Curaçao wenste de JPF-Voorzitter de heren een prettige reis en succes toe, toen zij op 11 an. d.a.v. om halfeen weer vertrokken. De Voorzitter, Dr. Buiskool verzocht ons er vooral op te willen wijzen, dat de Delegatie buitengewoon getroffen is door de grote belangstelling, die de Surinamers hier hebben voor haar arbeid, en zeer erkentelijk is voor de goede zorgen der K.L.M., wier service tot dat ogenblik door alle leden ten zeerste werd geroemd. Met de Surinamers in Nederland zal direct na aankomst contact worden gemaakt. De heer Plantz, Onder-Voorz. der Staten van Cur. was bij het vertrek aanwezig.

De Heer S. Reginaldo Goeloe
en
Mej. Helia A. Alejo

Geven U hiermede kennis van hun voorgenomen Huwelijk waarvan de voltrekking zal plaats vinden op Donderdag 15 Januari a. s. te 8 uur n m. in de Pro Cathedrale Kerk Sta. Anna.

Receptie: van 8 tot 10 uur n m.

Witeweg No. 49.

Met vreugde en dankbaarheid aan God geven wij kennis van de geboorte van ons dochtertje en zusje

RIA

M. v. Roosmalen
M. v. Roosmalen - Deelen
Wim — Ankie
Jantje — Ivan.

San Pedro - Hospital
Aruba

11 - 1 - 1948.

DE HEER EN MEVROUW

M. A. H. WONG LUN HING - LIONARONS

geven hierbij met grote blijdschap kennis van de geboorte van hun dochter

MARLY CATHARINA

St. Elisabeth's Ziekenhuis
Curacao, 11 Jan. 1948

Nieuws van Overal

RONDOM DE STAKING IN DUITSLAND.

Te Hamburg zijn er fondsen gesticht, om de staking in de Britse zone in Duitsland te financieren, aldus het communistisch dagblad Volkszeitung.

Het blad voegt eraan toe, dat het geld om de stuwadoors te ondersteunen in hun staking is samengebracht door de fabrieksarbeiders over het gehele gebied.

De leiders van de staking hebben de werkcomité's aangeraden om het geld, dat zij niet opgemaakt hebben, als een soort spaarfonds te bewaren. Dit mocht immers nodig zijn bij de komende strijd. Heden zijn alle stakers naar het werk gegaan, doch de arbeiders leiders zeggen dat de situatie nog steeds gespannen is.

GRAAF RODOLFO GAAT TROUWEN.

De Daily Mirror van New York schrijft dat Graaf Rodolfo Crespi, die verleden week uit Brazilië te New York is aangekomen, op 22 Januari in de echt zal treden met Consuelo O'Conner.

Consuelo is de dochter van Wiliam E. O'Conner, een vooraanstaand figuur in New York, terwijl Crespi de zoon is van welgestelde Italiaanse ouders. Zijn moeder is na haar tweede huwelijk in Brazilië gaan wonen. Mej. Consuelo is een tweeling zuster van Gloria O' Conner.

CHANG KAI CHEK TERUG.

Uit Nanking komt het bericht volgens welk Chang Kai Chek ter plaatse is teruggekeerd. Chang heeft een militaire conferentie te Mukden voorgezeten, alwaar beraadslaagd is over de nationale strategie tegen de communistische troepen in Mandsjoerije en het Noordelijk gedeelte van China.

Bericht wordt, dat de militaire raad besloten heeft het regerings commando over Mandsjoerije en Noord China te verenigen.

Berichtgevers uit Peiping delen mede, dat er een gedeelte van het nieuwe zevende leger uit Mandsjoerije is teruggeroepen, teneinde de krachten in de verdediging van Mukden te verstevigen.

MARSHALL PLEIT VOOR ZIJN PLAN.

Marshall vertelde aan de leden van het Huis, dat de administratie van het voorgestelde hulpprogram voor Europa, een zeer belangrijke zaak is. De juiste methode, die toegepast moet worden, aldus Marshall, is nl. dat deze administratie onder een persoon geplaatst wordt. Deze verklaring had Marshall afgelegd voor het comité van Buitenlandse Zaken. In deze afdeling van het Huis zijn er verschillende leden, die de mening zijn toegedaan, dat de administratie van dit hulpprogram verricht moet worden door een lichaam, bestaande uit ten minste acht leden.

Zowel Truman als Marshall wensen één enkele administrateur, die verantwoordelijkheid verschuldigd is aan de Staatssecretaris, voor wat betreft de zaken aangaande de buitenlandse politiek.

Gelijk reeds eerder voor het comité voor buitenlandse zaken verklaard, drong Marshall bij het Congres aan op de goedkeuring van een hulpprogramma voor Europa.

Marshall reide letterlijk: „De tijd voor hulpprogramma's is achter de rug. Indien wij niet met een de problemen van Europa tegemoet treden, zullen zij ons vandaag of morgen toch hier in de Verenigde Staten bereiken en dan onder veel slechtere voorwaarden."

Aan de Congresleden zeide Marshall, dat het voorgestelde plan voor hulpverlening aan Europa, ongetwijfeld deze vragen naar voren zal brengen, nl. „Wat zullen de Verenigde Staten van Noord-Amerika winnen? Waarom moet Amerika de Europese lasten op deze wijze accepteren?"

Marshall was ervan overtuigd, dat het volstrekt noodzakelijk is om een basis voor vrijheid aan te bieden voor het meest critieke gebied van de wereld op de dag van vandaag. De economische reconstructie van Europa is noodzakelijk voor de terugkeer van de handel. Amerika is momenteel de enige instantie, die capabel is, een dergelijke actie te ondersteunen. Wij willen vrede hebben. Wij willen veiligheid verkrijgen. Wij willen zien, dat de wereld zich herstelt en zo spoedig mogelijk. Wij hebben nog een grote crisis voor de boeg. Zullen wij nu met de daad Europa helpen, of zullen wij wachten totdat een ander zorg gaat dragen voor de toekomstige beschaving in Europa?

België rouwt om een Wehrmacht Officier

Een kort bericht uit Wenen meldde, dat, in een kliniek aldaar, in de ouderdom van 62 jaar is overleden mgr. Gramann, van het aartsbisdom van die naam. En onmiddellijk zijn in Belgische bladen, ook in niet-katholieke, artikelen vol waardering verschenen over deze man, die in het gehate uniform van officier der Deutsche Wehrmacht naar België was gekomen en zich hier ondanks dit uniform zó bemind heeft gemaakt, dat men mag zeggen, dat geheel België om zijn overlijden rouwt Mgr. Gramann heeft, als priester, nadat de Belgische aalmoezenier Verhoeven door de Duitsers op zij was gezet, tussen de vijf à zeshonderd Belgen bijgestaan, vóór zij door de Duitsers werden gefusilleerd. Als wij zeggen bijgestaan, betekent zulks, dat hij zich gehéél aan die ongelukkigen heeft gegeven, ten eerste met zijn hart van priester en vervolgens als Oostenrijker, wiens land door de Duitsers eveneens onder de voet was gelopen en die met geweld van hem, evenals van zijn andere landgenoten, een Duits militair hadden gemaakt. Niet alleen te Brussel, maar ook te Charleroi, Namen, Beverloo, Luik, Breendonck, tot zelfs in Rijssel, heeft hij patriotten bijgestaan.

Zodra hij bij het vallen van de avond had vernomen, wie de volgende ochtend zouden gefusilleerd worden begaf hij zich naar de slachtoffers, bereidde ze voor de eeuwige reis voor, bleef er de gehele nacht bij, vergezelde ze tot aan de executiepaal en woonde zelfs het kisten bij, opdat de Duitsers zo eerbiedig mogelijk het stoffelijk overschot van deze martelaren zouden behandelen.

Bij de Duitse officieren was hij verdacht. Hij at nooit met hen aan dezelfde tafel. In hun ogen was hij bovendien minderwaardig, wegens zijn Oostenrijkse afkomst. Anderen haatten hem als katholiek.

Zo groot echter waren de diensten, die hij in hun laatste ogenblikken aan Belgische terdoodveroordeelden heeft bewezen, dat op verzoek van België zelf, een goed jaar geleden, deze gewezen officier van de Wehrmacht, van de geallieerde overheden een bijzondere vergunning kreeg om enkele weken in België te komen doorbrengen. Ontelbaar waren de familieleden van gefusilleerden, die hem kwamen bedanken, hem met geschenken overlaadden, hem voor altijd hun vriendschap schonken. Had het van deze mensen alléén afgehangen, dan zou deze sympathieke Oostenrijkse prelaat België nooit meer hebben mogen verlaten.

Tijdens dit en nog een later bezoek, werden tal van détails vernomen, die tijdens de oorlog geheim waren gebleven.

Slechts weinigen van de honderden die gingen sterven, hebben de geestelijke bijstand van mgr. Gramann geweigerd. Volmondig verklaarde hij, dat hij geen enkel Belgisch patriot heeft zien verslagen, zelfs niet in het aanschijn der executie-pelotons, waarin wèl af en toe een soldaat flauw viel. Eens vergezelde hij een zeer jonge man, die geheel de dag vóór zijn executie had gevast, om boete te doen voor zijn zonden". Totaal uitgeput kwam hij aan op de plaats der terechtstelling. Hij waggelde, leunde tegen mgr. Gramann. Deze wilde echter niet, dat de beulen zich in de mentaliteit van deze patriot zouden vergissen. „Het zijn verraders, Waalse S.S.-mannen, die u gaan zien sterven", zeide hij zacht. De patriot had begrepen. Zijn laatste krachten spande hij in en fier en met opgeheven hoofd stapte hij langs het peloton. Elke dode, die hij hielp kisten, gaf Monseigneur een pater noster in de hand.

Aan de rector-magnificus van Leuven, mgr. van Waeyenbergh, die in de gevangenis van St. Gilles-Brussel zat opgesloten, waar mgr. Gramann aalmoezenier was, zeide deze op zekere dag: „Uwe landgenoten weten moedig te sterven. België heeft al veel heiligen in de hemel, die voor hun land bidden". Ook voor de gevangen priesters, zo heeft enige tijd geleden mgr. van Waeyenbergh verklaard, was mgr. Gramann de voorzienigheid in persoon. Niets liet hij ongedaan om te trachten, dat zij in hun cel elke dag het misoffer konden opdragen. In de tijd dat de rector van Leuven daar tot de gevangenen behoorde, waren er nog een dertigtal andere priesters opgesloten. Men begrijpt, hoe zwaar de taak van de aalmoezenier was, om elk dezer geestelijken afzonderlijk te helpen.

Vooral echter ging zijn hart naar de levende doden, waarvoor hij zich in die akelige gevangenis zelf als het ware had laten opsluiten, naar de ter dood veroordeelden. Met zijn komst, kwam er zon in de dodencel. Hij sprak met absolute zekerheid over de uiteindelijke bevrijding van België, zodat de patriotten, die voor hun land gingen vallen, voelden dat hun offer niet tevergeefs zou zijn. Uit de brieven die de nabestaanden ontvingen, bleek hoe helder en sereen hun laatste nacht was geweest, hoe moedig zij zouden sterven, hoe hun blikken reeds op de hemel waren gericht.

Die brieven hadden mgr. Gramann het leven kunnen kosten. Van de Duitse gevangenis-directie mochten de veroordeelden één afscheidsbrief schrijven, die natuurlijk moest gecensureerd worden. Terwijl hij dat formulier overhandigde, gaf monseigneur echter nog een ander papier, „waarop zij mochten schrijven wat zij wilden" en dat hij zelf buiten de gevangenis smokkelde om 't, samen met andere souvenirs, aan de familie te bezorgen. Zo nam hij herhaaldelijk brieven mee die begonnen met: „Weg met de moffen", „Hitler moet hangen" en nog tal van andere „lieflijkheden", die de Gestapo de stuipen op het lijf zouden hebben gejaagd, indien ze die hadden ontdekt. En die bovendien mgr. Gramann zelf aan de executiepaal zouden hebben gebracht.

Tijdens die laatste nachten werd niet zelden gezongen, de Brabançonne meesal. En ook gedronken. Eens waren een Tsjech, een Hollander en verschillende Belgen samen, die 's anderdaags moesten gefusilleerd worden. Zij waren allemaal voor de eeuwigheid voorbereid. Ineens kreeg een van hen trek in wat eten, een andere in een glas bier. Mgr. Gramann ging er op uit en kwam terug met levensmiddelen en met verschillende flessen bier. Hij had ook nog sigaren en chocolade gevonden. Een andere maal bracht hij warme koffie voor Luikenaars. „Dank u, mijnheer de pastoor, maar een glaasje jenever zou ons toch nog beter hebben gesmaakt". Hij kon aan hun verlangen voldoen en vanaf die nacht had hij altijd jenever bij zich.

Mgr. Gramann, groot vriend van België, is thans zelf van het wereldtoneel verdwenen.

En weet u, wat een zijner op zijn ziekbed uitgesproken laatste wensen was? Dat zijn hart, gewikkeld in de plooien van een Belgische vlag, die hij naar Wenen had meegenomen, zou worden begraven bij de gefusilleerden van de Tir National te Brussel, waar hij honderden dezer martelaren tot aan de executiepaal heeft vergezeld, na eerst de poorten van de hemel voor hen te hebben geopend...

CURAÇAO

BIJ DE CONCERTEN VAN THEO OLOF.

Donderdag 22 Januari speelt de Nederlandse violist Theo Olof in de Stadsschouwburg, aan de vleugel begeleid door Luctor Penso, en Zaterdag de 24 d.a.v. in de Club Asiento. Olof is de eerste van de reeds Nederlandse kunstenaars, die ons dit jaar zullen bezoeken, dank zij de mooie geste van de „Bataafse Petroleum Maatschappij" om iedere twee maanden een kunstenaar of kunstenaarsgroep hierheen te zenden. Theo Olof werd de 5de Mei 1924 geboren. Zijn eerste vioollessen kreeg hij van zijn moeder. Toen hij negen jaar oud was, kwam hij naar Amsterdam, waar hij een leerling werd van de bekende vioolleraar Oziar Back. Op elfjarige leeftijd speelde hij met de Arnhemse Orkestvereniging het vioolconcert van Mendelssohn, bij welke gelegenheid hij als wonderkind aan het Nederlands publiek werd voorgesteld. Hierna volgden verschillende concerten met belangrijke orkesten, o.a. met het Concertgebouworkest onder leiding van Bruno Walter, bij welke gelegenheid hij het vioolconcert van Paganini speelde.

De oorlog bracht uiteraard veel verandering in het concertleven voor de kunstenaars. Zo trachtte Theo Olof via Zwitserland naar Engeland te gaan. Dit mislukte en hij moest lange tijd in Frankrijk blijven, waarna hij na vele avonturen België bereikte. Hier bleef hij in Brussel tot de bevrijding in 1944. Van die tijd af was hij tot Augustus 1945 in dienst van de Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten. Hierna kwam hij in Amsterdam terug en hervatte zijn studie.

In September 1945 verscheen na de oorlog op het podium. Niet Theo Olof weer voor het eerst alleen in Nederland, maar ook in België, Zwitserland en tijdens het Choltonham Festival in Engeland trad hij met veel succes op. In de zomer van 1947 speelde Theo Olof in het Kurhaus te Scheveningen voor een stampvolle zaal, in tegenwoordigheid van Hare Majesteit de Koningin, het nieuwe vioolconcert van Benjamin Britten met het B.B.C.-orkest van Londen onder leiding van Sir Adrian Boult.

Het Curaçaos concertpubliek kan er op rekenen kennis te maken met een eerste klasse Nederlands kunstenaar.

DE MAURETANIA ZAL CURACAO AANDOEN.

De C.T.C. deelt ons mede, dat het stoomschip Mauretania van de Cunard White Star Ltd, de 10de Januari uit New York is vertrokken. Het schip, dat 768 passagiers aan boord heeft, komt via Nassau en La Guaira naar Curaçao, alwaar het in de morgen van Vrijdag 16 Januari zal arriveren.

De Mauretania, die in Caracas-baai zal meren, zal op diezelfde dag via Colon en Havana naar New York vertrekken.

EERSTE STEENLEGGING TOREN SANTA MARIA.

Zeer vele parochianen, weldoeners en vrienden van de parochie van Santa Maria waren gisteren middag rond de bouw van de nieuwe toren, te zamen gekomen voor de eerste steenlegging. Nadat Pastoor A. Schipper O. P. het Veni Creator had gezongen en de eerste steen plechtig had gezegend, werd deze, nadat de oorkonde van deze plechtigheid was voorgelezen en door alle aanwezigen ondertekend, door de Pastoor zelf in de toren gemetseld.

Met een zeer treffend dankwoord tot alle weldoeners en parochianen, besloot pastoor Schipper deze mooie plechtigheid.

DE HEER LUIS H. DAAL NAAR DE R.T.C.

De Hoofdredacteur-Directeur van het dagblad „La Prensa" de heer Luis H. Daal vertrekt as. Woensdag des namiddags om half drie per vliegtuig naar New York.

Vandaar zal de heer Daal per Queen Mary op de zeventiende naar Nederland vertrekken, alwaar hij op 23 Januari as. hoopt aan te komen. De Heer Daal gaat de Ronde Tafel Conferentie voor het dagblad La Prensa bij wonen.

Wij wensen onze geachte collega een voorspoedige reis toe.

BRAND OP ALBERTUS COLLEGE.

Naar de politie ons mededeelt was er gisterenavond een brand op het Sint Albertus College. Het fratershuis hierbij betrokken, kon ons hedenmorgen echter geen inlichtingen verschaffen, voor half een in de namiddag, hetgeen te laat voor onze krant is.

IN AUDIENTIE ONTVANGEN.

Hedenmorgen heeft Z.E. de Gouverneur de Eerw. Paters Brada en Van Looy, die met verlof naar Nederland zullen gaan, in audiëntie ontvangen. Tevens deed de Joodse journalist Moshe Medzine zijn opwachting bij de Landvoogd. De heer Moshe zal Aruba en Suriname bezoeken, om daarna naar de Uno terug te keren.

DE KNALPOT.

Wij moeten enkele zeer bijzondere woorden van lof spreken over de laatste nummers van „De Knalpot", orgaan van de A.M.S.-club te Curaçao. Een nummer is geheel gewijd aan een door de A.M.S. georganiseerde excursie naar Aruba en munt uit door een frisse geest, originele vondsten en werkelijk, voor niet beoefenaren van de glibberige journalistiek, heeft de Knalpot er een knalnummer van gemaakt.

In feite lezen we uit het schoolblad de bloei van de A.M.S.-school. Daarom zouden wij het ten zeerste betreuren, dat door gebrek aan copy, dit blad zijn bestaan zou moeten opgeven. Laten we voor „De Knalpot" hopen dat de missie van de hoofdredacteur Römer succes zal mogen hebben.

Wij ontvingen.

Een dezer dagen mocht de rubriekenschrijver van „Wij ontvingen" een smaakvol kalendertje ontvangen van Tauber Hermancs. Het is een practisch voorwerp en vervaardigd van plastic. Recht tot het Hart.

Ogenblikken van zelf bezinning zijn de beste van het mensenleven.

„NEANDROS' WIST HET BETER.

Tegen twaalf uur liep het schip de „Neandros" bij het binnenvaren van de haven uit de koers en raakte vast vlak bij de brug. Het kabelnet werd beschadigd.

Nieuws van Overal

GANDHI VAST VOOR DE ZOVEELSTE MAAL.

Uit New Delhi komt het bericht dat Mohandas K. Gandhi weer aan het vasten is geslagen voor een religieuze algemene vrede in Dehli en India. Gandhi heeft de beroepen der delegaties van de Hindus, de Sikhs en de Mohammedanen, die hem om uitstel van zijn vasten gevraagd hebben, op het laatste ogenblik verworpen.

Een der leden van de delegatie heeft gezegd, dat Gandhi, op hun beroep geantwoord heeft: „Gij zult moeten kiezen tussen Gandhi en wetteloosheid. Gij kunt niet beiden tegelijk hebben."

Gandhi heeft het volk reeds 15 dagen de tijd gegeven om de vrede te sluiten, alvorens hij overgegaan is tot vasten. Gandhi redeneert dat het leven waarde noch attractie heeft, wanneer er geen vrede en liefde heerst.

Precies om 11 uur India tijd, gelastte Gandhi de overblijfselen van zijn ontbijt, bestaande uit geiten melk en groenten, welke hij met een houten lepel at en dronk, weg te nemen, zeggende: „De tijd is gekomen".

Dit gebeurde in een tuin van een vriend van Gandhi een millionair. Toen zijn horloge 11 uur aanwees, begon Gandhi zijn vasten. Hij spoelde zijn mond met water en bad in het bijzijn van zijn vrienden en aanwezigen. Hij las gebeden uit de Koran van Mohammed. Hierna verzocht hij zijn vrienden, als mede de vertegenwoordigers der Hindus, Sikhs en Mohammedanen, hem alleen te laten, waarna hij zich in zijn privé vertrekken terugtrok. Hier volgde Gandhi zijn gebruikelijke werkwijze van boodschappen dicteren, brieven lezen, en het bestuderen der plaatselijke gebeurtenissen in de dagbladen.

Gandhi heeft verklaard, dat zijn vastentijd zal ophouden, wanneer hij tevreden gesteld wordt. Hij bedoelt, dat hij zulks zal doen, wanneer alle gemeenschappen in vredelievende verstandhouding medewerken tot het verkrijgen der vrede. Echter, merkt Gandhi op, zonder pressie van buiten. Dit moet tot de mensen doordringen uit eigen plichtsbesef.

Enkele discipelen van Gandhi delen mede, dat indien Gandhi ten gevolge van zijn vasten komt te sterven, de niet-Moslims in India de schuld zullen leggen op de Moslims.

Onder de bezoekers bevonden zich o.a. twee Ministers van de Dominion van India. Het waren Maulana Abdul Kalam Azad en Rajkumrai Amrit Kaure resp. van de volksontwikkeling en volks gezondheidsdienst. Tot laatstgenoemde zeide Gandhi dat de gezondheid van de geest en de ziel van even grote betekenis is voor hem, als de physieke gezondheid.

Voorts seint Kelily nog dat Gandhi zo ontroerd was, toen hij de laatste hap van zijn ontbijt nam, dat zijn kleindochter hem moest helpen, bij het wegnemen van de houten lepel, welke hij gebruikte. Toen Gandhi zeide, dat het onmenselijk was om de machtloze Moslims gewapend aan te vallen, begonnen twee bejaarde leden van de delegatie te wenen.

AMSTERDAMSE BEURS.

Conversielening $98^{11}/_{16}$. Koninklijke 329½. Unilever 300¼. Philips 374½. AKU 174¼. Ned. Scheepv. Unie 175¾. HVA 234½. Delimy 170¾. A'damrubber 167½. Er heerste een onregelmatige stemming, de plantages noteren slechts kleine veranderingen. Het totaal aantal verhandelde certificaten bedroeg 650.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN.
C.P.I.M.

Dinsdag.

C.S.M.

Telegram Afdeling: tel. 307, na 23 uur M. v.d. Water, tel. 553.

Personeel Afdeling: L. A. Lemmens, Bernhardlaan 2, tel. 272.

Materialen Afdeling: M. Plaisier, Hotel CPIM, kamer 60, tel. 843—844.

Rederij: H. Poot, tel. 570.

Scheepsagentschap: 8 — 23 uur Office, tel. 458—551; 23 — 8 uur P. C. Heitlager, tel. 288.

Dok Afdeling: W. J. v.d. Heydt, tel. 706.

Bioscoopprogramma: Theater Asiento: „The searching wind". Toegang boven 16 jaar.

PRIJSVRAAG.

BELONING: HONDERD GULDEN VOOR DE EERSTE PRIJS.

Voor: Oranje, Aruba en Curaçao, 50 jaren.

(Het Gedenkboek van het Goudenjubileum van Hare Majesteit Koningin Wilhelmina)

wenst de Redactie-Commissie EEN ONTWERP VOOR DE OMSLAGBAND. Gedachte van het ontwerp moet zijn:

Aruba en Curaçao vóór 50 jaar in verband met de Regering van Hare Majesteit.

Inzending vóór 15 Februari 1948.

Adres: Redactie-Commissie Gedenkboek, Cultuurcentrum, Departement Onderwijs en Volksontwikkeling Willemstad.

Canada, het land der Toekomst

Rijk en met grote mogelijkheden

Canada bestaat uit het Noordelijk deel van Noord-Amerika met een totaal oppervlak van circa 9.065.000 km². De Zuidgrens, welke Canada scheidt van de Verenigde Staten, is ruim 6.400 km. lang. De grootste lengte van Zuid naar Noord is ongeveer 4.800 km. Aan de Westzijde wordt Canada begrensd door de Stille Oceaan en Alaska (bezit van de Verenigde Staten), in het Noorden door de Noordelijke IJszee en in het Oosten door de Baffin Baai, Davis Strait en de Atlantische Oceaan.

Men krijgt enig idee van de enorme afstanden in dit land, wanneer men bedenkt, dat bijvoorbeeld de afstand van Montreal in de Oostelijke provincie Quebec tot Vancouver aan de Westkust groter is dan de afstand van Montreal tot Amsterdam, aldus „Economische Voorlichting".

Administratie indeling.

Canada is verdeeld in 9 provincies en 2 „territories":

1) de „Maritime Provinces" aan de Atlantische kust, namelijk: Nova Scotia (hoofdstad Halifax), New Brunswick (hoofdstad Fredericton) en Prince Edwar Island (hoofdstad Charlottetown);

2) de „Central Provinces", die zich ten Noorden van de grote meren uitstrekken namelijk: Quebec (hoofdstad Quebec) en Ontario (hoofdstad Toronto);

3 de „Prairie Provinces", die het Westelijk priariegebied beslaan, namelijk: Manitoba (hoofdstad Winnipeg), Saskatchewan (hoofdstad Regina) en Alberta hoofdstad Edmonton);

4) de provincie British Columbia (hoofdstad Victoria), welke zich langs de gehele Pacifickust uitstrekt en nagenoeg het gehele Westelijke berggebied en de eilanden langs de Westkust omvat;

5) de beide „territories" Yukon en North West Territories, die ten Noorden van de provincies liggen.

Behalve in administratieve eenheden is Canada ook te verdelen in vijf natuurlijke geografische gebieden:

a) de Maritime Region;
b) de St. Lawrence Lowlands;
c) het Precambrian Shield;
d) de Great Central Plain;
e) de Mountain Region langs de Pacifickust.

Maritime Region.

De Maritime Region wordt, wat vorm betreft, beheerst door de uitlopers van de Apalachen, een bergketen in het Noord-Oostelijk deel der Verenigde Staten. Dit gebied is heuvelachtig met lage bergruggen en valleien. Het land is niet overal even vruchtbaar met uitzondering van Prince Erward Island.

Vóór de Oostkust vindt men een uitgebreid gebied van klippen en banken met smalle wateren er tussen. De steenkoollagen van Sydney op Cape Breton-eiland strekken zich tot mijlen ver onder zee uit. Ook bij New Glasgow vindt men kolenvelden.

Halifax, Saint John en Sydney hebben uitstekende havens, die het gehele jaar ijsvrij zijn.

St. Lawrence Lowlands.

De St. Lawrence Lowlands hebben in de St. Lawrence rivier, die de afwatering vormt van de Grote Meren, een belangrijke natuurlijke waterweg, die naar het hart van het continent leidt.

De rivier is over een afstand van bijna 1.000 km. bevaarbaar voor schepen met grote diepgang, die daardoor tot in de haven van Montreal kunnen komen. Men is thans, in samenwerking met de Verenigde Staten, plannen aan het uitwerken voor verdere kanalisaties, waardoor ook de Grote Meren volledig in de grote vaart zullen worden ingeschakeld en men van diep landinwaarts een rechtstreekse verbinding met de Oceaan zal krijgen.

Het om de rivier en de benedenmeren gelegen gebied zijn de St. Lawrence Lowlands, die zich uitstrekken Wentwaarts van de stad Quebec tot Lake Huron en de Georgian Bay met inbegrip van de driehoek, die gevormd wordt door het Zuidelijk deel van de provincie Ontario. Dit Zuidelijk deel van de provincies Quebec en Ontario bestaat uit een zacht glooiende vlakte van zeer vruchtbaar land.

Tussen Montreal en de ingang van het Ontario Meer heeft men om de grote stroomversnellingen in de St. Lawrence heen kanalen en sluizen gemaakt, waardoor binnenscheepvaart met schepen van relatief geringe diepgang mogelijk is. Door het Weilandkanaal tussen het Ontario Meer en het Eric Meer vaart men om de bekende Niagara-waterval, die een val heeft van ogeveer 50 m.

De St. Lawrence Lowlands vormen het hart van Canada. Hier vindt men dan ook de grootste steden, namelijk Montreal en Toronto, benevens de hoofdstad Ottawa en een aantal steden van tweede orde.

Precambrian Shield.

Het Precambrian Shield is het gebied, dat als een geweldig hoefijzer de Hudson Bay omsluit en dat zich uitstrekt van de Noordelijke oever van de St. Lawrence tot de monding van de Mackenzie Rivier in he Noord-Westen. Het is een land van heuvels, wouden en rotsen met duizenden meren, rivieren en moerassen. In de rotsachtige gebieden vindt men een grote rijkdom aan minerale ertsen, waaronder goud, zilver, nikkel, koper, platina, cobalt en uranium. Van de grote houtopstanden zijn in het bijzonder spruce en dennenhout zeer geschikt voor de productie van hout, pulp en papier.

Van de talrijke snelstromende rivieren zijn te noemen de Saguenay en de St. Maurice in Quebec, de Moose, de Albany, de Nelson en de Churchill, die alle in de Hudson Bay uitmonden en de Ottawa, die in de St. Lawrence uitstroomt.

Een groot aantal watervallen biedt gelegenheid tot het goedkoop produceren van electrische energie.

Great Central Plain.

De Great Central strekt zich uit tussen het Precambrian Shield en de Rocky Mountains en omvat het grootste deel van de Prairie-provincies.

Dit gebied is voor het overgrote deel boomloos, doch de grond is zeer geschikt voor landbouw. Van Zuid-Manitoba dwars door Saskatchewan en verder door Midden-Alberta Noordwaarts tot de Peace River strekt zich een brede strook vruchtbare grond uit, die de beste kwaliteit tarwe ter wereld levert.

Van de grote meren in dit gebied moeten in het bijzonder worden genoemd Lake-Winnipeg, Lake Manitoba en Lake Winnipegosis.

Een aantal grote rivieren zorgt voor een goed afwatering, namelijk de Red en de Assiniboine in het Oostelijk deel, de Saskatchewan en haar vertakkingen in het midden, de Peace River en de Athabaska River in het Noordelijk deel, welke laatsten met de grote meren — Lake Athabaska, Great Slave Lake en Great Bear Lake — behoren tot het Mackenzie River gebied.

De bodem bevat alhier grote hoeveelheden radium en uranium, met name aan de oevers van Great Bear Lake. Langs de Athabaska vallei bevat de grond petroleum, terwijl in het Zuidelijk deel van Alberta kolen, olie en natuurgas worden gewonnen. De bodem loopt in het gebied der Prairie provincies geleidelijk op van Oost naar West en wel van een hoogte van circa 270 m. boven de zeespiegel bij Winnipeg tot ongeveer 1.200 m. bij Calgary, waar men reeds dicht tot de eerste keten der Rocky Mountains nadert.

Mountains Region.

Het Westelijke berggebied, de Rocky Mountains, strekt zich uit over het grootste deel van de lengte van British Columbia, door de Yukon en een gedeelte van Alberta. Dit gebergte telt 74 toppen, welke hoger reiken dan 11.000 voet (ruim 3.600 m.), waarvan de beide hoogsten, Mount Logan en Mount Robson 20.000 voet (6.700 m.) en 13.000 voet (4.300 m.) hoog zijn. Meer dan 600 toppen bereiken een hoogte van minstens 2.000 m. De Rockies zijn van de centrale bergketen in het Westen gescheiden door de vallei van de Columbia River. De centrale keten omvat de Selkirks, de Cariboeketen en de Purcells. Men vindt alhier op vele plaatsen goud, koper, zilver en lood. Ten Westen van de Selkirks ligt het door drainering vruchtbaar gemaakte fruitteeltgebied van het Okanagan-district. Dichtbij en parallel met de Westkust loopt een andere bergketen, de Coast Range. De voornaamste der voor de Westkust gelegen eilanden zijn Vancouver Island (waarop de hoofdstad van British Columbia, Vittoria, is gelegen) en de Queen Charlotte Islands.

De voornaamste rivier in dit gebied is de Fraser River. De brede vlakten van haar vallei bestaan uit vruchtbare grond, die een groot aantal veeteeltbedrijven en pluimveefokkerijen hebben doen ontstaan. De drogere, meer landinwaarts gelegen hoogvlakte biedt uitstekende voorwaarden voor de teelt van rundvee en schapen.

Het klimaat van Canada.

Gezien de uitgebreidheid van het gebied kan men niet één bepaalde indicatie voor het klimaat van Canada als geheel geven. Waar het land de invloeden ondergaat van drie Oceanen, is het begrijpelijk, dat de verschillen groot zijn. Zeer in het algemeen kan men zeggen, dat Canada, met uitzondering van de Maritieme Provincies, Zuid-Ontario, Zuid-Alberta en de Westkust enerzijds, het gebied van de Noordelijke IJszee anderzijds strenge winters heeft met veel sneeuw, een zeer kort voorjaar met snelle stijging van temperatuur, korte warme zomers en een heerlijk najaar met zijn „Indian Summer". Er is veel zonneschijn en de atmosfeer is verfrissend en opwekkend.

Voor een goed inzicht in de klimatologische gesteldheid van het land is echter een korte behandeling van de verschillende delen nodig.

Langs de Westkust heeft men een zeeklimaat met weinig vorst in de winter en gematigde warmte in de zomermaanden. Er heerst een zware regenval, die aan de Zuidwestkant van Vancouver Island en bij Prince Rupert zelfs de 100 inches bereikt.

In de bergketen bij de Westkust is de regenval matig en het klimaat mild. In de winter is de sneeuwval in het Zuidelijk deel matig te noemen; meer Noordelijk zijn de winters streng.

De meer landinwaarts gelegen hoogvlakte is droog, zodat voor het uitoefenen van land- en tuinbouw de aanleg van irrigatiewerken een voorwaarde is.

De Selkirk Mountains hebben zware regenval en geweldige sneeuwval aan de Westzijde, doch veel minder neerslag aan de Oostkant. Hetzelfde geldt, echter in mindere mate, voor de Rocky Mountains.

Ten Noord-Oosten en ten Noord-Westen van de Hudson Bay is het klimaat van dien aard, dat bomengroei aldaar niet meer mogelijk is.

In Zuid-Alberta heeft men in de winter vaak sterke Westenwinden, die warme lucht van de Pacific aanvoeren en de temperatuur tijdelijk snel doen stijgen. In het Noorden heeft men in de maand Juni 22 van de 24 uren per etmaal zon, waardoor de groei in dit deel even gunstig is als honderden mijlen Zuidwaarts.

In Zuid-Ontario zijn de winters wisselvallig met minder sneeuw en meer regen dan meer Noordelijk. De zomers zijn warm met een gemiddelde temperatuur van 60°, welke soms stijgt tot plm. 90°. Meer naar het Westen vermindert de neerslag, die hier hoofdzakelijk in de periode Mei tot Augustus valt, hetgeen zeer gunstig is, daar dit juist de tijd is, waarin het gewas de regen het meest nodig heeft. De sneeuwval is hier lichter dan in Ontario en Quebec, terwijl de wintertemperatuur gemiddeld lager is.

In Zuid-Saskatchewan en Alberta kan de regenval zeer wisselvallig zijn, waardoor men, zekerheidshalve hier vele irrigatiewerken heeft moeten aanleggen.

De Prairie Provincies hebben een uitgesproken vastelandsklimaat met betrekkelijk korte en warme zomers en lange koude winters, doch veel zon in beide seizoenen.

In Noord-Ontario en Quebec valt jaarlijks van 20 tot 40 inches regen. Van December tot eind Maart valt er veel sneeuw, die die maanden het landschap en de steden onder een sneeuwdek houdt. Men heeft hier prachtige, maar koude winters, zomers met gemiddelde temperaturen van 60° tot 65°, een uitstekende atmosfeer en heldere hemel.

Ten Zuiden van de Golf van St. Lawrence is de gemiddelde jaartemperatuur in de Maritime Provincies ongeveer 40°. In de zomermaanden ligt de gemiddelde temperatuur echter boven 60°. De regenval is er groot: 40 tot 56 inches; de sneeuwval is niet overmatig.

Bevolking.

Canada telt thans ongeveer 12 millioen zielen. Naar herkomst kan men de bevolking van Canada ruwweg in drie grote groepen onderscheiden: die van Britse herkomst, die bijna de helft van de gehele bevolking uitmaakt; die van Franse oorsprong, die ruim 30% der gehele bevolking omvat; tenslotte een grote groep van uiteenlopende herkomst, waaronder Oekraïners, Scandinaviërs, Nederlanders, Polen, Duitsers, Ieren, Schotten, Italianen, Joden, Russen, Chinezen, Japanners, Indianen en Eskimo's, die gezamenlijk ongeveer een vijfde gedeelte der bevolking vormen.

Bewoners van Britse herkomst vindt men over het gehele Dominion verspreid; niettemin kan men hun dichtste concentraties aanwijzen in de Maritime Provincies, Ontario en Brits Columbia.

De inwoners van Franse origine vindt men hoofdzakelijk in de provincie Quebec, hetgeen niet wegneemt, dat ongeveer 1 millioen van hen over andere delen zijn verspreid.

De derde groep heeft zich voornamelijk geconcentreerd in de Prairie Provincies.

Hoewel de immigranten zich in het algemeen snel aan de Canadese gewoonten en zeden hebben aangepast, hebben de verschillende groepen toch zekere sentimenten voor hun onderscheiden landen van herkomst behouden, hetgeen bijvoorbeeld sterk het geval is met de van Franse oorsprong zijnde bevolking in Quebec. Dit behoud van zeker sentiment spreekt ook uit het feit, dat in Winnipeg, de hoofdstad van Manitoba, couranten in niet minder dan 23 verschillende talen verschijnen.

Volgens de jaartelling van 1941 telde Canada ongeveer 212.600 inwoners van Nederlandse herkomst.

De verdeling der totale bevolking over de provincies was in dat zelfde jaar als volgt:

	Inwoners
Prince Edward Island	95.047
Nova Scotia	577.962
New Brunswick	457.401
Quebec	3.331.882
Ontario	3.787.655
Manitoba	729.744
Saskatchewan	895.992
Alberta	796.169
British Columbia	817.861
Yukon	4.914
North West Territories	12.028
Totaal inwoners:	11.506.655

Godsdienst.

Ongeveer 40% van de Canadese bevolking is Rooms-Katholiek; ongeveer twee-derde van deze Roomse bevolking wordt door van oorsprong Fransen gevormd. De daarop volgende grootste groep is die der „United Church of Canada", die ontstaan is uit een vereniging van de Canadese Methodisten, Presbyterianen en Congregationalisten. Daarna volgen in orde van grootte de Engelse Kerk, de Presbyterianen, de Baptisten en de Lutherse Kerk, benevens nog enige kleinere godsdienstige gemeenschappen.

Regeringsvorm.

Canada is een zelfstandig dominion met eigen federale grondwet binnen het Britse Gemenebest krachtens een federale overeenkomst van 1867, welke is belichaamd in de „British North America Act", waarin werd aangegeven, welke onderwerpen van wetgeving zijn voorbehouden aan de dominiale regering en welke aan de provinciale regeringen.

Sedert 1926 is Canada een dominion met zelfbestuur gelijk in status aan het moederland.

De uitvoerende macht voor het dominion berust bij een Gouverneur-Generaal, die de Koning van Groot-Britannië vertegenwoordigt en die wordt benoemd door de Britse regering op aanbeveling of met instemming van de Canadese regering.

De Gouverneur-Generaal handelt slechts na ingewonnen advies van de eerste minister en diens ambtgenoten in het kabinet, die gelijkertijd leden zijn van „The King's Privy Council for Canada" en die in het Parlement van het Dominion zitting hebben.

De wetgevende macht voor het Dominion berust bij de twee Kamers:

a) de Senaat, samengesteld uit een vertegenwoordiger van de Kroon en 69 leden, die voor het leven worden benoemd door de Gouverneur-Generaal in overeenstemming met de bovenbedoelde „privy council";

b) het „House of Commons", bestaande uit circa 250 leden, die door het volk worden gekozen voor een ambtsperiode van ten hoogste 5 jaar.

In de provinciale regeringen wordt de Kroon vertegenwoordigd door een Luitenant-Gouverneur, benoemd door de regering van het Dominion. Hij wordt geadviseerd door een uitvoerende raad („executive council"), samengesteld uit de eerste minister en een wisselend aantal ministers.

In acht van de negen provincies heeft men het één kamerstelsel. Men heeft hier een wetgevende assemblee, gekozen door het volk voor een periode van 4 jaar. Alleen de provincie Quebec heeft een tweede Kamer in de vorm van een wetgevende Raad („legislative council") en samengesteld uit personen, benoemd door de provinciale regering.

Wereldnieuws over de verering van Onze Lieve Vrouw van Fatima

door

LOUIS P. SCHOLS.

De witte duiven van de vrede.

Tijdens de ommegang van Onze Lieve Vrouw van Fátima door de provincie van Alentejo in Portugal werden, zoals in Portugal gebruikelijk is bij plechtige processies, te Evora elf duiven losgelaten. De duiven vlogen op en zetten zich neer aan de voeten van het beeld van Onze Lieve Vrouw van Fátima tussen de bloemen op de versierde draagbaar. Het was een vreemd schouwspel te zien, hoe elf duiven, waarvan zeven duiven wit en vijf grijs van kleur waren, zich neerzetten aan de voeten van Maria-van-Fátima en de witte duiven niet toelieten, dat de grijze duiven zich op de draagbaar zetten. Wit, de kleur der reinheid, behield de overhand.

Op de vooravond van het vertrek van het beeld van Onze Lieve Vrouw van Fátima uit Evora nam een van de duiven op de gouden kroon van het Mariabeeld plaats en bleef daar urenlang zitten. Over de witte duiven van Onze Lieve Vrouw van Fátima schreef Senhora Maria Margarida Caupers de Bragança uit Lissabon een boek, getiteld: „The white doves of Peace" (De witte duiven van de vrede). De foto's, over de witte duiven van Onze Lieve Vrouw van Fátima, gepubliceerd in mijn vorig bulletin waren mij toegezonden door genoemde Portugese dame.

Onze Lieve Vrouw van Fátima bij de mijnwerkers.

Portugal. — Evenals in België is Onze Lieve Vrouw van Fátima gegaan tot de mijnwerkers van S. Domingos. De mijnen van S. Domingos zijn gelegen in het Zuid-Oosten van Portugal aan de Portugees-Spaanse grens. Tot op een diepte van 530 meters is Onze Lieve Vrouw van Fátima afgehaald in de galerijen, waar mijn werkers dag-in dag-uit half naakt werken vanwege de warmte die in de mijngangen heerst. De ommegang met het Fátima-beeld was zo plechtig en indrukwekkend, dat enige van de Directeuren en ingenieurs, die protestant zijn, hun tranen niet konden weerhouden. Men zong het lied „Avé Maria van Fátima" en werd de standaard van het „Syndicaat van de Mijnwerkers" ontplooid als een groet Onze Lieve Vrouw ter ere.

Onder applaus en onder uitroepingen: „Onze Lieve Vrouw zegen onze mijnwerkers", „Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans zegen onze mijnen", trok de processie langzaam, stap voor stap, verder. De mijnwerkers knielden en gevoelden zich gelukkig zonen te zijn van Onze Lieve Vrouw van Fátima en baden: „Onze Lieve Vrouw, geeft brood en werk aan de mijnwerkers".

België. — De foto van Onze Lieve Vrouw bij de Belgische mijnwerkers hiernevens gepubliceerd, is opgenomen tijdens het bezoek van Maria-van-Fátima het vorige jaar aan de Belgische mijnen te Tileur bij Luik. Deze kolenmijn behoort aan de „Societé Anonyme des Charbonnagese de Gosson-La Haye et Horloz Réunis, die de foto voor publicatie welwillend heeft afgestaan.

Maria-Congres te Beja.

Gedurende het bezoek van Onze Lieve Vrouw van Fátima op 7 December jl. in de provincie Alentejo, werd in Beja door de Kerkelijke Autoriteiten een Maria-congres gehouden. Zoals in alle plaatsen, waar de Hemelse Vrouwe op bezoek zou komen, was een programma samengesteld van kerkelijke en burgerlijke feesten. De stad was in feesttooi en de burgers in feest-stemming.

Tijdens de zegen met het Allerheiligste aan de zieken had een buitengewone genezing plaats van Catharina Augusta da Silva, 41 jaar oud, ongehuwd, die drie jaren aan arterite leed. Na de zegen met het Allerheiligste stond zij op en begon zonder haar krukken te lopen. De andere dag ging zij ter kerke om God en Moeder Maria voor haar genezing te danken.

Het beeld van Onze Lieve Vrouw van Fátima bezocht verder het ziekenhuis, de gevangenis, waar alle gevangenen tot de H. Tafel naderden.

Op het Maria-Congres spraken verschillende sprekers o.a. de grote kanselredenaar, de franciscaner pater Diogo Crespo. Het was door het bezielend woord van Pater Crespo, dat de katholieke mannelijke jeugd van Portugal ten getale van 50.000 op 13 Mei 1946 in Maria's genade-oord van Cova da Iria verscheen om de Mei-gelofte af te leggen. Op dit Congres werd het onderwerp de ten-Hemel-opneming van de H. Maagd behandeld.

8 December in Portugal.

In de „Assembleia Nacional" (het Portugese Parlement) heeft majoor Ribeiro Cascais op 9 December jl. de aandacht van de Regering er op gevestigd, dat de 8ste December voorbij is gegaan als een gewone dag. Majoor Cascais wees er op hoe de Portugesen het vorige jaar op het feest van Maria Onbevlekt Ontvangen, met medewerking van Kerk en Staat, met veel luister de feesten van de sluiting van het Derde Eeuwfeest van de Beschermvrouwe van Portugal hebben gevierd. Hij herinnerde er voorts nog aan, dat Portugal steeds katholiek is geweest, — (volgens de statistieken is 90% van die Portugese bevolking katholiek) — en dat wil blijven, dat Portugal overstroomd is geworden van Gods genade, door de bijzondere hulp van de Beschermvrouwe van Portugal, Maria Onbevlekt Ontvangen, weshalve de spreker erop aandrong bij de Regering 8 December tot een nationale feestdag te verheffen. De spreker werd na zijn rede door de overige Parlements-leden geestdriftig toegejuicht.

Onze Lieve Vrouw van Fátima in de provincie Faro.

Nadat Onze Lieve Vrouw van Fátima de provincie Alentejo van Zuid-Portugal heeft bezocht, brengt de Hemelse Vrouwe thans een bezoek aan de provincie Faro die geheel in het Zuiden van Portugal ligt. De Bisschop van Faro, Z. Hoogw. Excellentie, Dom Marcelino Antonio Maria Franco, heeft een „Herderlijke Schrijven" over het bezoek van Onze Lieve Vrouw van Fátima uitgegeven en dat gepubliceerd werd in het weekblad „Folha de Domingo" van 7 December 1947.

Op 24 December kwam het beeld van Moeder Maria-van-Fátima in Faro aan en op 2 Januari 1948 in Portimão. De ommegang van het beeld van Onze Lieve Vrouw van Fátima door de Zuidelijke provincies geschiedt op een plechtige indrukwekkende wijze. De Portugese Bisschoppen wijzen erop, dat 25 jaren geleden het onmogelijk zou zijn geweest deze plechtige ommegang te houden. Er is in Portugal, door de voorspraak van de H. Maagd, de Beschermvrouwe van Portugal, een opbloei waar te nemen van het geloof in God.

Onze Lieve Vrouw van Fátima in Mexico.

Pater Benjamin Perez del Valle, die aan het Maria-Congres te Barcelona heeft deelgenomen en op 21 December 1947 in Lissabon van zijn bezoek aan het genade-oord te Fátima is teruggekeerd, verklaarde dat de gebeurtenissen van de verschijning van de H. Maagd in Cova da Iria in geheel Mexico zal worden verspreid.

Volgens Pater del Valle is Portugal de derde natie, die een boodschap van de H. Maagd ontving. Vier eeuwen geleden verscheen de H. Maagd aan een Indiaanse vrouw en sindsdien is de H. Maagd van Guadeloupe, Moeder van deze natie en verleent Zij hulp en toont Haar liefde aan Latijns Amerika. De H. Vader gaf onlangs aan de „Virgem de Guadeloupe" de titel van „Keizerin van het vasteland van Amerika.

